

# המשך ידויה של בת הכפר מרחובות ובו פרק מתח שבו היא מספרת כיצד גילתה כי המשורר הלאומי דויד אבידן הוא בן כוכב אחר שהגיע אל כדור הארץ בשליחות ביון חשאית מהחלל החיצון



## תמצית הפרק הקודם

בתחנת הרכבת של תל-אביב נטפל גבר במכנסים סגולים וחולצת בורדו לנערת כפר רחובותית, שחזרה זה עתה מגרמניה בעקבות גירושה מבעלה הראשון. ברכבת לחיפה מתברר לילי, שהאיש השולח ידיו בחריצות אל עכוזה אינו אלא המשורר הלאומי דויד אבידן, שעל שיריו נבחנה בבחינת-הבגרות שלה. היא נענית להזמנתו לבקר בדירת הפנסהאוז שלו בתל-אביב, שם היא נכנעת לשיכנועיו האינטלקטואליים ומתמסרת לו. המשורר מחזיר לנערה ה' כפרית ביקור גומלין בבית אמה ברחובות, האם, רופאה במקצועה, מביעה את התנגדותה להידוק היחסים בין בתה למשורר.

**י שכתתי בבית אמי ברחובות והמ-תנתי לתוצאות ביקורו של המשורר הי-**

## מאת

## לילי אבידן

שלנו היה עמוס ותפוס כל הזמן. עד היום איני יכולה להעלות בדעתי איך הצליחה המשורר לשלם את חשבון הטלפון שלו באותו חודש. ההסבר היחיד שאני יכולה לחשוב עליו היא שיטת התשלום בציוורים. זה היה אחד הדברים שגיליתי במרוצת חי המשותפים עם המשורר. הסתבר לי שהלירה הישראלית אינה המטבע החוקית היחידה במדינה. יש מטבעות נוספים, כמו תמונות, למשל. ציור שחשבון התשלום שלו, למשל, מצטבר, ומגיע לסכומים שכדאי

נכון ששירים לא באים בחשבון בתור אמצעי תשלום. בחברת-החשמל לא מוכנים לקבל עדיין שיר לתשלום בעד חשבון הר צריכה הדרושה, אפילו אם זה שיר של אבידן. ציור, לעומת זאת, הולך. אז מה הפלא שאבידן התחיל לצייר. קשה לקרוא לציורים שלו ציורים. אלה רישור מים, הדבקות, צילומים ועוד כל מיני ציורופים. הוא קורא לזה "תקרינים". אבל בשירות הטלפונים קיבלו את זה, כנראה, בתור ציורים.

עם כל רצוני, איני יכולה להתכחש לעובדה ש'אהבתי את שיתותיו הטלפוניות של המשורר. היו לי סיבות טובות לכך. ישבתי לי בבית אמי ברחובות

# מרגל מן החלל

לחברת-החשמל לנתק לו בגללם את הזרם, יכול לתרום יצירה משלו לחברת-החשמל, ואז ממשיך הזרם לזרום. זה אפשרי גם בשירות הטלפונים. לא האמנתי לכך, עד שנוכחתי בעניין כמו עיני.

לאומי בביתנו. לא הייתי צריכה לחכות זמן רב. החל מיום המחרת החלה הפגזה מרוכזת של טלפונים בביתנו. אני לא רוצה לחשוב על כך כמה חוליליב שהועיקו את אמי הוציאו נשמתם מפני שקו הטלפון

לעולם הדוגמנות ושעשועים, או למסור את עצמי על מוכה המולדת? כך שבהחלט יכולתי לומר למצוא סיפוק בכל אותם צילצולי טלפון בשעות בלתי שיגרתיות וכשיחות האי-סופיות. שלא לדבר על המילים החדשניות בעברית שלמדתי באותה הזדמנות.

## משהו מסוג אחר

**ה** תרגשתי נורא מהעובדה, שהמשורר הנערץ יכול לנהל איתו, נערת כפר פשוטה, שיחות כה ממושכות, מעמיקות ואינטלקטואליות, נגעה לליבי העובדה ש' המשורר חשף בפני, בטלפון בשלב זה, את כל בעיותיו האישיות וביקש את עצתי ו' הדרכתו, כמובן תוך ציון העובדה שהוא אינו זקוק לעולם לעצה מאחרים מאחר שהוא תמיד יודע בדיוק מה טוב לעשות יותר טוב מאחרים, אבל תמיד טוב שיש און קשבת של משהו "מסוג אחר". למה התכוון דויד בביטוי "משהו מסוג אחר"? הבנתי רק מאוחר יותר, כשאבידן החל לכנות אותי בכינויי חיבה רגשיים כמו "פרימיטיבית", "פרימיטיבית", או "בת יקים". אבל באותה תקופה התמוגג ליבי הקטנטן לשמע קולו "על המשורר בלבד, שכל כך חשובה היתה לו דעתי בשאלות היסוד של קיומו.

כך, למשל, היה מתייעץ איתי אהבות אם כדאי להגיש תסריט שכתב לוועדה זו וזו, ואם יעזור לו האישור, שמסר תסריט כזה, לקידומו האיש? או, למשל, מה אני חושבת היו אנשים אחרים חושבים, אולי היה אומר להם כך וכך? או איך עדיף יותר לסדר עניין מסוים במשרד ממשלתי, דרך המזכירות הקטנות או דרך הפקיד הממונה על העניין עצמו?

היה רק דבר אחד שבלט במוזריותו בכל אותה עונת הצילצולים. זה היה קולו של אבידן, קולו הנורמלי הוא בדרך כלל מה הייתי מסוגלת בין בריטון לטנור. אולם כשהיה מדבר אלי בשח'רחוק היה קילו היפך לקול באס כמעט לחשני, שהיה אמור להזקיף את פיטמוטי ולגרוד לי צמר מורת חשק, שיביאו אותי מיד אל הייעד: דירת הגג שלו בתל-אביב.

משום מה לא גרם לי הקול הזה כל זעזועי נועם. פשוט החזקתי את המשורר סרת בטוח ביטחון — במרחק מטר אחד

מהאון, כך שכל האפקט טיביות שלו הלכה לאיבוד. אבל למרות כל אמצעי הר זהירות והביטחון התמוטטו כעבור יומיים כל מבצרי, נכון יותר יהיה לומר, ש' זה היה בגלל אמי יותר מאשר בגלל אבידן. כעבור יומיים של שיחות טלפון ניות מרתוניות פקעה סב' לנותה והיא הודיעה לי שאם היא חייבת להמשיך להיות עדת שמיעה לשיחות הטלפוניות האלה בעניין מס ההכנסה, ההכנסות מ' הסרט והוויזנים של דויד אבידן, היא מעדיפה לממן את נסיעותי אליו, אבל שלה יהיה שקט.

לקחתי את הכסף. שוב התמתי קבע על קו המוגיות רחובות אביב. בפעם הראשונה נחתתי מחדש הישר אל מ' משרדו-אולפנומיטתו של המשורר.

## פוזות סכסיות אינטלקטואליות

**ב** נקודה זו אני מרגישה חובה להסביר את לכל אלה שבדודאי יגנו אותי על התמסרות הפונה. בגלל המצב המיוחד בו הייתי שרוייה תקופה, הרגשתי הרגשה דחופה לעשות דברים חדשניים למסקנה שהגעתי לשלב די מתקדם בחיי שעשיתי שום דבר מעניין, חורג או מושחת. ני בפני הדילמה: מה כדאי לי יותר לעשות? אולי כדאי לי, שאלתי את עצמי, לטעום מטרור, חדש כזה, הגעתי בסופו של דבר למ שהכי טוב יהיה לי בארץ, ועוד עם משורר כזה, שטורח כליכך ומבזבז את זמנו היקר כדי לי אלי כל היום והלילה לרחובות. הייתי משוכנעת הוא מוכן לקורבן כזה, אז בטח הוא גם יאהב! אז מה איכפת לי אם הוא עורך מחקר על חיי של הגערה הישראלית. אני אישית אלמד לחיור המחקר הזה שהוא מנהל, אמרתי לעצמי.



למרות כל אמצעי הבטחון התמוטטו כל מבצרי